

og naar vi nu skal have en almindelig Banklov, maa vi sørge for ikke at gaa videre paa den Vej.

Der rejses i dette Forslag en Række Spørgsmaal, som er interessante, og som alle maa drøftes. Men der er eet Spørgsmaal, som jeg ikke ser berørt. Det er Spørgsmaalet om Forholdet mellem Banker og Sparekasser. Det kan ogsaa godt være, at vi ved denne Lejlighed skal gaa udenom det, men jeg vil dog sige, at det forekommer mig at være et af de vigtigste i denne Sammenhæng, og vi bør i hvert Fald ikke give en Banklov, som paa nogen Maade yderligere tilslører for Befolkningen Forskellen mellem Banker og Sparekasser. Banker er Forretninger, der ligesom alle andre Forretninger arbejder med nogen Risiko; Sparekasser er derimod Institutioner, som modtager Folks Sparepenge for at udlane dem mod Pant i fast Ejendom mod en rimelig Rente, idet ikke Udbytte, men Sikkerhed er det afgørende. Derfor maa Folk vide, at naar de vil anbringe deres Penge paa en sikker Maade — saa sikker, som de overhovedet kan faa —, maa de gaa til Sparekasserne, og at de altid løber nogen Risiko, naar de gaar til Bankerne, idet en Bank altid er en Forretning, hvor der kan vindes, men hvor der ogsaa kan tabes. Den, som har sat sine Penge i en Bank, maa vide, at han løber nogen Risiko. Jeg vilde derfor have hilst det med megen Glæde, hvis Forslaget her havde truffet Bestemmelser, som stærkere sondrede mellem Sparekassevirksomhed og Bankvirksomhed ved, at man ikke tillod Bankerne at drive Sparekassevirksomhed ved Siden af.

Forslaget rejser Spørgsmaalet om, hvorvidt Bankvirksomhed kun skal kunne udøves af Aktieselskaber, om Bankvirksomhed kun kan drives ifølge Koncession, og det rejser Spørgsmaalet om Bankdirektørers Adgang til at sidde i af Banken finansierede Foretagenders Bestyrelser. Det indeholder Bestemmelser om Bankernes Likviditet, om Begrænsning af den Kredit, som kan ydes en enkelt Kunde, Forbud mod Opkøb og Belaaning af egne Aktier, det omhandler Bankernes Pligter overfor Bankinspektøren og Oprettelse af en Bankfond. Men foruden Spørgsmaalet om Forholdet mellem Banker og Sparekasser, som det ikke berører, prøver det heller ikke paa at løse det Spørgsmaal, om der skal være Forskel paa Bestyrelsesmedlemmernes og Bankdirektørernes Ansvar for det aflagte Regnskab, saa der er endnu Spørgs-

maal, der kan inddrages under denne Forhandling, som ikke er medtaget.

Jeg maa yderligere gøre den almindelige Bemærkning, at jeg mener, at man ikke gennem en saadan almindelig Banklov bør gribe ind i Andelsselskabernes Liv. Andelskasserne, mener jeg, bør unddrages denne Lovs Regler. Det er helt forskelligartede Forhold, som gør sig gældende i Andelskasserne og i Bankerne, og jeg tror, at ikke alene Spørgsmaalet om Andelskasserne, men i det hele Spørgsmaalet om Regler for Andelsselskabernes Virksomhed bør være Genstand for nærmere Overvejelse eventuelt gennem en Kommission og en Lovgivning for sig selv. Hvad Andelskasserne angaar, skulde jeg næsten tro, at man snarere burde underkaste dem et Tilsyn i Lighed med det Tilsyn, der er med Sparekasserne, end tage dem ind under en Banklov.

Efter disse lidt mere almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til Enkeltheder i Lovforslaget. § 1 foreskriver, at „Bankvirksomhed maa kun drives af Aktieselskaber og Selskaber, hvilende paa Medlemmernes gensidige Ansvar. Aktieselskaber, der driver Bankvirksomhed, er foruden Bestemmelserne i denne Lov underkastet Forskrifterne i Loven om Aktieselskaber“. Saa foreskrives der i § 2, hvilke Virksomheder Banker maa udøve, at det er de eneste, som maa modtage Indlaan fra en ubestemt eller skiftende Kreds af Indskydere, og Følgen deraf er altsaa, hvilket nærmere foreskrives i § 23, at alle private Bankiers i Danmark inden tre Aar fra Lovens Ikrafttræden maa ophøre med den Virksomhed, som er forbeholdt Banker. Jeg tror ikke, jeg husker fejl i, at det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen angreb den Bestemmelse ud fra det Synspunkt, at det var en Socialisering af Bankerne, at det var en Art Forsøg paa at indsmugle Socialisme, man her stod overfor. Jeg maa angribe det ud fra det stik modsatte Synspunkt. Mig forekommer det, at det er i højeste Grad at varetage Privatkapitalismens Interesse, at man foreskriver, at kun Aktieselskabsformen maa benyttes til Banker; thi Aktieselskabsformen er dog Kulminationen af Privatkapitalismen. Det er rimeligt, at de store Banker kan ønske — de er jo alle Aktieselskaber — paa den Maade at faa nogle Konkurrenter ud af Verden; men det vilde være i høj Grad uberettiget, forekommer det mig, hvis man vilde føje dem der. Vi har i de senere Aar gjort sørgelige Erfaringer i Retning